

За мажа, за деверъ та¹⁾ вика,
 А рожби за татка, за стрика:
 Изеде ги градска темница
 Въ приморскѣ коварнѣ столицѣ.

Градъ Струга, градъ Охридъ преславни!
 Два брата рогени, два главни
 Работници съ вѣрѣ не мъртвѣ,
 На злоба тѣ станаха жъртва.

Какъ вѣрно, какъ сложно, сговорно,
 По Бугарско поле отборно,
 По поле, по то Македонско,
 Широко и чисто Словянско,

Запалени свѣки²⁾ държейки,
 На Бугари пать тѣ свѣтейки,
 Безъ хитрость, безъ гордость, безъ злоба
 И себе си вѣрни до гроба,

Сосъ сърдце смирено, горещо
 Тѣ бранехъ съ слово си вѣщо
 Народность, свободѣ народнѣ
 И вѣрѣ духовно-свободнѣ.

И бѣше имъ слово такъ мило,
 Такъ живо, такъ врело, такъ силно,
 Та се що до тогай бѣ нѣмо,
 Продума се, мало, голѣмо.

О братя, дружино ми вѣрна!
 Владика сосъ вѣрѣ безвѣрнѣ
 Наклевети братя ни славни,
 Какъ кървници страшни и главни.

¹⁾ тя ²⁾ свѣщи.